

KAUPUNKI

Kaksi eri marjaa, mutta kavereita

Helsinki | Maahanmuuttajaisän tytär Fatim Diarra (vihr) ja kriittisistä maahanmuutonäkemyksistä tunnettu Wille Rydman (kok) kertovat tulevansa mainiosti juttuun.

Valtuusto- raportti

Noona Bäckgren HS

KUN valtuutetut Wille Rydman (kok) ja Fatim Diarra (vihr) saapuvat yhteishaastatteluun ravintola Kappeliin, sanonta kahdesta marjasta tuntuu kaukaiselta.

Maahanmuuttokriittikkona tunnettu ja sivistysvuvusta ponnistava Wagner-entusiastit tulee täsmällisesti sovittuna aikana. Rydmanilla on yllään tumma puku, päällä trenssitakki ja kädessä musta salkku.

Naisasialiitto Unionin puheenjohtajanakin toimiva malilaisen isän ja suomalaisen äidin tytär, suuri Popeda-fani Diarra tulee myöhässä – päällään raitapaita, päässään turkoosi kypärä.

”Tulitko sähköpyörällä?” Rydman kysyy virnuillen.

Diarran ja pyöränvalmistaja Helkaman kaupallinen yhteistyö on yksi viime vuosien lukemattomista somekohuista.

Molemmat valitsevat linjastosta pullolliset vichyvetä. Sitten Diarra muuttaa mieltään ja tilaa myös oluen.

”Sitten näytän tosi rennolta kuvassa.”

Rydman empii. Ja tilaa lonkeron.

DIARRA, vihreä arvoliberali, valittiin viime kesänä Helsingin valtuuston puheenjohtajaksi. Samassa kokouksessa nuijittiin Rydmanista, kokoomuslaisesta konservatiivista, valtuuston varapuheenjohtaja.

Asetelma herätti politiikan toimittajissa pientä virnuilua. Valtuusto sai puheenjohtajikseen ulospäin riitaisen näköisen kaksikon. Totuus on kuitenkin toinen.

Diarra ja Rydman sanovat olevansa... jos nyt eivät aivan ystäviä, niin vähintään kavereita.

Se on polveileva tarina, joka kertoo ehkä jotain myös siitä, mitä politiikka lopulta on – tai voi olla – riitaisen julkisivunsa takana.

KYSYTTÄÄN ensin suoraan: onko kyse julkisuustempusta? Rydman on itse ollut yhteydessä HS:n toimittukseen ja toivonut yhteishaastattelua.

Diarra haluaa vastata. ”Toimittajat kysyivät heti, miten meidän yhteispeilimme tulee sujumaan, kun profillimme ja arvomme ovat niin erilaiset. Selväs-

Fatim Diarra (vihr) on kaupunginvaltuuston puheenjohtaja ja Naisasialiitto Unionin puheenjohtaja. Wille Rydman (kok) on kansanedustaja, kaupunginvaltuutettu ja valtuuston 1. varapuheenjohtaja.

ti siinä oli sellainen ajatus, että meidän välillämme on joku kauhea battle”, Diarra sanoo.

”Siis herranjumala. Jos porukka ajattelee, että ihmiset, jotka ovat eri mieltä, eivät voi tulla toimeen, niin kuva politiikasta on täysin vääristynyt.”

On pyydyttävä kaksikolta todisteita ystävytydestä.

He tarkentavat, että eivät väitä viettävänsä vapaa-aikaa yhdessä. Kyse on samanlaisen ”räävittömään” huumorintajuun perustuvasta kaveruudesta, joka ilmenee esimerkiksi viestittelynä Messengerissä.

Diarra ja Rydman iskevät pöytänsä lisäksi todisteita. He ovat tunteet perin pitkään, ja tutustumisen alkupiste oli jo vuosikymmen sitten nuorisopolitiikassa. Diarra oli Suomen nuorisolaan kattojärjestön Allianssin kansainvälisen jaoston puheenjohtaja, Rydman taas Kokoomuksen nuorten liiton puheenjohtaja.

He istuivat samoissa kokouksissa.

”Vihasin sitä Allianssia”, Rydman sanoo.

”Just näin. Ja minä rakastin sitä kansainvälistä toimintaa, se oli ihanaa”, Diarra vastaa.

JOS ihan tarkkoja ollaan, kohtaaminen nuorisopolitiikassa ei kuitenkaan ollut kaksikon kohtaamisista aivan ensimmäinen.

Molemmat sanovat, että he ovat mahdollisesti tavanneet ensimmäistä kertaa jo aiemmin: 1990-luvun lopulla Munkkivuorella. Sekä Diarra että Rydman ovat syntyneet vuonna 1986.

”Tšernobyl. Loistetaan pimeässä”, Diarra sanoo.

Epäilty kohtaaminen tapahtui Munkkivuoren ostarilla, johon Rydman oli saapunut koulukaveridensa kanssa. Siellä vietettiin aikaa paikallisen lapsijoukon kanssa, josta erottui ”eksoottisen näköinen” tyttö, Rydman kertoo.

”Sano ruskea!” Diarra huudattaa.

”Okei, ruskea tyttö. Tosi äänekäs ja sosiaalisesti rohkea.”

Diarran perhe oli muuttanut Munkkiniemeen Jakomäestä, kun hänen lääkäri-isänsä oli saanut työluvan. Rydmanista ja Diarrasta ei heidän lapsuudessaan tullut sen läheisempiä, mutta tarina liittyy myös toinen nykytilannetta leikkaava tapahtumasarja.

Vuosituhanen lopussa Diarran isä nimittäin aktivoitui politiikkaan.

”Niin siis Fatun isähän on ollut kokoomuksen eduskuntaavaaliedokkana vuonna 1999”, Rydman muistelee.

”Okei, ruskea tyttö. Tosi äänekäs ja sosiaalisesti rohkea.”

Wille Rydman

Vaalikampanja oli railakas. Diarra kertoo isän jakaneen vaalien alla mustamakkaraa Munkkivuoren ostarilla. Vaalislogan oli ”Musta porvari Munkkiniemestä”.

DIARRAN isän vaalikampanja toimikoon aasinsilana. Siitä päästään haastattelun päätteeseen. Kompromissit ovat politiikan polttoainetta, mutta someajan politiikka näyttää lähes poikkeuksetta riiteltyä.

Diarran ja Rydmanin toive on, että liiallisesta herkkänähkaisuudesta luovuttaisiin ja yritettäisiin löytää siltoja eriävistä mielipiteistä huolimatta.

”Tästä minä pidän”, Rydman sanoo ja viittaa vielä Diarran isän kampanjaan.

”Että asiat eivät ole väistelyjä tabuja tai kiihkeää ideologista

taistelua, jossa metsätetään väärää sanoja ja ilmaisia. Asioihin voi myös suhtautua vapautuneesti, hyväntahtoisesti ja lempeästi huumorin keinoin.”

Diarra on samoilla linjoilla.

”Harva ihminen on paha, ja usein pahatkin sanomiset kumpuavat tietämättömyydestä. En minä halua sanoa, että sinä olet nyt paha, kun sanoit noin, ja sinun pitää canceloida. Jos kannattais cancel-kulttuuria, niin minun ja Wille pitäisi canceloida todella nopeasti.”

Rydman toimii valtuustovastuunsa ohella myös kansanedustajana. Hän sanoo, että kaikissa eduskuntapuoleissa, joissa on enemmän kuin yksi kansanedustaja, on sekä briljantteja ajattelijoita että ”vähemmän välkkyjä kavereita”.

”Se ei kysy aatesuuntaa.”

RYDMAN painottaa, että kaupunkipolitiikassa eli esimerkiksi Helsingin valtuustossa ei ole staattista hallitus-oppositio-asetelmaa. Enemmistöjä haetaan siis poliittisissa neuvotteluissa tilanteen mukaan.

”Tämä dynamiikka ajaa siihen suuntaan, että jos on omassa ajattelussaan kovin eristyväistä sorttia, on neuvotteluissa out. Pitää ymmärtää, että jos haluaa saada läpi jonkin ajamansa asian, pitää toisessa antaa periksi.”

Diarra on samoilla linjoilla.

”En koskaan lähde poliittisiin neuvotteluihin sillä asenteella, että menen voittamaan. Sellainen lopputulos, jossa kaikkia vähän harmittaa, on tosi hyvä.”

VAIKKA politiikka on taistelua, ystävästä ei siinäkään ole ikinä haittaa.

Diarra kertoo Rydmanin olleen tukeaan uran toistaiseksi vaikeimmassa paikassa. Vuonna 2017 Diarra ajautui kokuun, kun hänen henkilökohtaiselle Facebook-sivulle kirjoittamansa maaseutua halventavaksi tulkittu

teksti vuoti julkisuuteen.

Diarra oli vasta aloittanut valtuutettuna. Yhtäkkiä kaupungintalo oli täynnä toimittajia, jotka olivat tulleet hänen peräänsä.

”No mitä tapahtui? Aina kun olin astumassa jonnekin valtuustosalista ja toimittajat olivat lähössä perään, Wille tuli siihen viereeni puhumaan jotain ja samalla blokkasi ne toimittajat. Se oli todella kollegiaalista tukea.”

Rydman sanoo kokeneensa, että Diarraa kohdeltiin väärin. Kontekstista irrotettuna musta huumori ei välitynyt.

YHDESTÄ teemasta Diarran ja Rydmanin luulisi kuitenkin olevan jyrkästi erimielisiä. Rydman on kirjoittanut verkkosivuilleen esimerkiksi näin:

”Kulttuurien yhteenörmäys ja mittavat sosiaaliset ongelmat ovat väistämätön seuraus, kun ihmismassat aliehitettiin alueita pyrkivät Eurooppaan.”

Tätä ja muita hänen ulostulojaan lukiessa ei voi olla ajattelematta, etteikö Rydman olisi lokeeroinut maahanmuuttajia omassa avauksissaan yrittämättä ymmärtää heidän taustaansa ja vaikuttimiaan.

Diarran puolueessa vihreissä sellaista retorikkaa kavahteetaan. Ja olihan Diarra jo edesmenntty isä maahanmuuttaja.

”No minulla on sellainen olo, että Wille ei suhtaudu nihkeästi vain maahanmuuttajiin vaan ylipäätään toistettomuuteen. Ihan etenistä taustasta riippumatta”, Diarra sanoo kuitenkin nyt.

Rydmanilla ei ole asiaan aivan yksiselitteistä vastausta.

”Niin siis... Jos ajattelee maahanmuuttoa ilmiönä, siihen on niin monitahoinen asia, että sanoo siitä mitä tahansa, se samaan aikaan sekä on että ei ole totta. Se ei ole yksiselitteisen hyvä tai paha ilmiö. Toisaalta naivismi suuntaan tai toiseen johtaa siihen, ettei kyllä tunnista kenttää kokonaisuudessaan”, hän arvioi.

”Iso osa maahanmuuttajista kotoautuu Suomeen hirmuisen hyvin, ja he pystyvät osallistumaan yhteiskunnan pyörittämiseen aivan loistavasti. Mutta eivät kaikki, ja sekin on syytä ottaa vakavasti.”

NYT on Diarran vuoro pelataa Rydman kiperästä paikasta. Hän puuttuu keskusteluun.

”Minultahan ei koskaan kysytty maahanmuutonäkemyksiä. Olen sitä mieltä, että kun katsoo Helsingin ja Suomen väestöpyramidilla, me ehdottomasti tarvitsemme maahanmuuttoa. Mutta jos teemme maahanmuuttopolitiikkaa, jossa ihmisillä ei ole aikaa ja mahdollisuutta integroitua Suomeen, oppia kieltä ja tehdä töitä, silloin me olemme typerä ja epäonnistumme.”

Sitten hän nostaa vielä esimerkin. ”Maahanmuuttajanaiset, jotka voivat Suomessa olla vuosikausia kotona oppimatta kieltä ja tekemättä töitä. Tällainen sosiaalipolitiikka on valtavaa julmaa ja sydämetöntä.”